

אמרו רבים בשבוע שעבר, עת קראו את ההודעה של חברת אוטו-קרדיט. כי ההודעה ביש-רה על מהפכה בשטח רכישת המכוניות בארץ. עד כה לא השיגה ידו של האזרח הממוצע, בעל האמצעים הלא-גדולים, לרכוש מכונית. כי במידה ש-רצה לרכוש מכונית - בין לעבודה ובין להנאה - נאלץ לגייס סכום כסף שהסתכם ב-אלפי לירות ולשלם את מחיר המכונית כולו במוזמן - דבר שהיה מעל ליכולתו.

עתה באה חברת אוטו-קרדיט עם ההצעה המהפכנית. את ההצעה אפשר לסכם בשתי מלים: חצי - חצי. אוטו-קרדיט נותנת את האפשרות לעובד השכיר או לעצמאי בעל האמצעים המוגבלים, לרכוש מכונית תמורת תשלום במוזמן של חצי המחיר בלבד בעת הקנייה. את החצי השני אפשר לשלם בתשלומים נוחים עד 15 חודש.

כמה הצעות לדוגמה - מכונית דופין משנת ייצור 58 תמורת 3000 ל"י במוזמן, 3000 ל"י בתשלומים; מכונית פלימונט משנת ייצור 52 עם רדיו, תמורת 2850 ל"י במוזמן, 2850 ל"י בתשלומים; ג'יפ משנת ייצור 48 תמורת 1350 ל"י במוזמן, 1350 ל"י בתשלום מים. והואיל וכל המכוניות מוצגות על המגרש של חברת אוטו-קרדיט (בתל-אביב, רחוב ארלוזורוב 153) וכולן במצב תקין וההתמיינות חנים והביקור במקום אינו מחייב, כדאי לגשת ולראות. כי כאמור המבחר עשיר ותנאי התשלום הם סנס-ציוניים.

לו נשרו השערות!

ולך?

אם יש לך דאגות שער -

פנה למחלקה לטיפול שער ב"רובינס קוסמטיקום". ב"הנחלת הביאוקוסמטיקאי אלנס רובין, תל-אביב, רח' פיינסט 2, טל' 22128 - חיפה, רחוב הרצל 1.

כדורגל

השדכנים האלמוניים

מאז החלו ממשחקי ליגה א', ציפו אוהדי הכדורגל ברמת-גן לדרכי העירוני. מעולם לא שיחקו שתי הקבוצות הרמת-גניות, הן פועל רמת-גן גבעתיים והכוח-מכבי רמת-גן בליגה אחת. עתה שחקן להן מזל וליגה אחת. נתנה להן את האפשרות להתמודד בשדה אחד. השבוע האחרון שלפני המישחק, היה ה-מותח ביותר עבור אוהדי הכדורגל של עיר הגנים. הריסטיים בקפה אביב, במרכז העיר, עברו כבר את הגבול ההוגן ולא אחת אפשר היה לראות כיצד חסידיו שתי הקבוצות מנהלים ויכוח סוער שאילולא התערבות מן הצד היה מסתיים בקטטה.

בשבת, בעשר וחצי בבוקר, במגרש מכבי רמת-גן שליד בריכת גלי-גל, התייצבו קבוצות הפועל רמת-גן והכוח-מכבי רמת-גן לקרב הפרסטיים הגדול. עם הכוח עלה לשדה גם מאמנם חנוך מורדוכוביץ, זה ש-החל לאמן את הקבוצה בתחילת העונה בלבד, כשהפסיק לשחק בהפועל. ואם כי לרוב השחקנים היה זה מיבחן רק לגבי מקום הקבוצה בטבלה, לגבי חנוך היה זה מיבחן חייו.

אוהדי הפועל ידעו זאת. כי מן הרגע בו הבקיע שחקנם משה פרל את שער ה-יתרון, החלו לשאוג בקולות "חנוך חנוך הביתה".

מורדוכוביץ היה כמאובן. שחקניו החמיצו שערם רבים והנה ספגו שער מיותר וכל עבודתו הולכת לטמיון. הצעקות עוד העלו את חמתו, אולם הוא שתק. הוא ישב מאחורי שער קבוצתו וציפה בלתי-עניינים לשער המשתה - וזה בא, אם כי באיחור-מה. ג'י צלניקר הצעיר כבש את השער הרא-שון ויעקב (יקובה) בורשטיין הוסיף מיד שער ניצחון. אוהדי הכוח יצאו מכיליהם. חנוך מורדוכוביץ המשיך לשבת בשקט, אך הרגישו כי בליבו פנימה רבה השממה. עם שריקת הסיום הוא נישא על כתפי ה-

תוצאה 2:0. "הרעיון להקמת הקבוצה צץ באחת מה-פגישות הידידותיות בין חיים טופול, אביר המילה מרקוביץ וביני, סיפר אלי סוקס מאמן הכדורגל המתגורר בחיפה. אמני הבמה והעתונאים החיפאיים, שחיפשו דרך כיצד לחלץ את עצמותיהם, החלו מופיעים בקביעות לאימונים. תוך זמן קצר הפך הרעיון, שנזרק לחללו של עולם כבדיהה, למציאות ספורטיבית. חיים טופול מונה מיד כראש-קבוצה. באימונים אפשר היה למצוא מלבדו, את יוסף מילוא, נתן מצמד הרעים, המייצגים את הצד האומנותי ואת העיתונאים, עמוס שורק, המאירי, יונה שמש, שלמה מזור יצחק וייט, עצמון, צלם העיתונות אוסקר טאבור, קרל זינגר, ראש מדור הבילוש והעיקוב במשרת מחוז חיפה, ואת אורי זוהר - בעל השיא האי-סייאתי לשעבר בהדיפת כדור-ברזל.

אט-אט התרחב המעגל ולאמונים החלי מופיעים גם אנשים שאין להם כל חלק בעיתונות או בבמה, אולם "יש להם זמן להתאמן בבוקר", כפי שסיפר ראש הקבוצה. מאמן היה, שחקנים היו, חולצות היו, חסר היה רק שם לקבוצה המזוהה. ועדת השמות קיבלה הצעות לרוב, ביניהן - המועלים ("בלי כל קשר עם טבצ'ניק, גיזר הפועל חיפה), המיספרים ולבסוף גם - כל אחד מספר לחוד. דיון קצר בהצעות הביא להחלטה נחושה. הקבוצה תישא את השם המקורי כל אחד מספר.

כמו ב"בצל ירוק". "בתוכנית בצל ירוק... שלוש נקודות היינו אסירים", סיפר טופול, "היו לנו שם מספרים על הגב, מספרים שאינם נהוגים בבתי-הסוהר. החלטנו להיות מקוררים גם כן. לקרל זינגר קבענו את המספר 999, ובבדיחות הדעת צצו המספרים הלאה".

וכן, בשבת לפני שבועיים, עלתה לאיצן טיוחן העירוני בחיפה קבוצת כל אחד מספר למישחק הבכורה שלה נגד כסית תל-אביב. קהל אוהדי הכדורגל, שהקדים לבוא, התפלל בתחילה לראות קבוצה משו-

קבוצת "כל אחד מספר" אשחח לבוא לכריתת הרגל

נה, שעל גב שחקניה התנוססו המספרים הבאים: 00: 1; 69 (על שם ההיסטרי הי-נודע); 84 (על שם הקוניאק הישראלי); 100%: 1; ו-100%.

הופעת הבכורה לא היתה מעודדת. חסר לקבוצה הכוכב הראשי, אלי פוקס, שביילה אותה שעה עם קבוצתו, במישחק-ליגה ב-הרצליה. "אילולא הביאו אותם התל-אביבים מספר שחקנים מיקצועיים, היינו מנוצחים. אולם הפסדנו נגדם 2:0 לטובתנו וזה העי-קר", טענו החיפאים.

למחרת המשחק ידעה כל חיפה כי האמני נים והעיתונאים שיחקו כדורגל בפעם הרא-שונה. מועדון התיאטרון לא קיים אותו ערב את ההצגה שלו - כי חיים טופול שכב אותה עת בביתו, כשרגלו מורמת ונפוחה, כתב ידיעות אחרונות, דב עצמון לא הופיע כלל למערכת - כי קרסולו התנפח והרופא הורה עליו לשכב מספר ימים ב-מיטתו. ואילו האחרים לא היו, אף הם, כריאים ביותר - אם כי התייצבו בכוחו-תיהם האחרונים לעבודתם.

על אף הכל, היתה ההופעה מעודדת. הקהל נהנה ועימו השחקנים עצמם. עתה מסכסים בחיפה עצה כיצד להפוך את ה-מישחק למשעשע עוד יותר. את הסוד אין מגלים, אולם השמועה אומרת כי במישחקם השני יכניסו שחקני כל אחד מספר כדור שני באמצע המישחק. כדי לבלבל את האוייב, או, כפי שהציע חיים טופול, "פיתאום נרד כולנו מן המגרש ונחזור אליו כשלכל שחקן שלנו סיגר עבה בפיו".

גבור הפרשה: בן הבוס

היא ניצבה על דוכן העדים של בית המשפט המחוזי, בפני השופט יהושע גוברניק, תיחרת, שקטה, כששיערה הכהה מכונס בצניעות, העיזה בשבועה וגוללה פרשת-אהבה וסבל, הלוקחה ישר מתוך רומאן טרגי - פרשת פועלת ענייה שנענ'תה לפיתוי של בן-מעבדה, בן-עשרים אשר ניצל אותה והשליכה לרחוב, לאחר שגרם לה לאבד את תינוקם הבלתי-יחוקי.

העולה החדשה, החיחרת, בת ה-22, לא ביקשה רחמים מן הצעיר שהתעלל בה, ניצל את תומה והרס את חייה. היא ביקשה צדק. לאור הפרת הבטחת הנישואים אשר קיבלה ממנו, לדבריה, וכיוון שהאשימה אותו כי חניוקה מת בגללו, תבעה ממנו פיצויי-ענק: 43 אלף לירות.

תביעה זו נראית, אולי, מוגזמת ממכס ראשון. היא מובנת יותר כאשר שומעים את הסיפור המזעזע, בו גוללה את סבלותיה. השבוע פנתה הנערה גם לכתב העולם הזה, גילתה את הכל. העולם הזה מוצא לנכון, לא לפרסם, בשלב זה, את שמות המעורבים בפרשה.

סיפורה הצעירה החיפאית: לא רציתי במשפט הזה. עשיתי כל מה שכיולתי כדי שלא אצטרך לפנות לבית המשפט ולספר את כל הדברים הנוראים שקרו לי באשמתו של אהובי. אבל הוא לא רצה לשמוע על שום הסדר אחר. הוא זרק אותי מעל פניו ולא רצה לראותני. הייתי אומללה, מיאושת ומרומה. האיש שאהבתי, בו האמנתי ואשר בהבטחותיו נתתי אמן, ניצל אותי ואחר-כך השליך אותי לרחוב. זה היה אדם אחר מזה שהכרתי לפני שלוש שנים ובו התאהבתי. את האדם החדש הזה תבעתי לבית-המשפט.

כן, הוא אדם אחר. האיש שהכרתי לפני שלוש שנים היה בחור צעיר בן 25, מלא מרץ ואדיבות. הוא היה נחמד וטוב אלי. אני עבדתי בבית-החרושת של אביו, ליד מכונה שמילאה שקיות ניילון במצרכי-מוזון משומרים. הוא היה המנהל. טבעי היה כשי-פגש אלי והציע לי לעצור איתו לקולנוע. קיבלתי את ההצעה שלו, אותה הציע בקול של יריד ולא כמו בוס אל הפועלת שלו. חיבבתי אותו מאז יצאתי אתו בפעם הראשונה. הוא עשה עלי מיד רושם של בחור טוב ועדין. לי היה חשוב מאוד. הסתובבנו כך כשנה. באותו זמן למדתי באולפן. הוא היה בא ושווק לי בזמן השיעורים. כמוזון שהייתי ערובה את הלימודים ורצה אלו, והיינו הולכים יחד לבלות, במקום שאני אלמד. עליתי לפני ארבע שנים מתורכית, בלי לדעת מילה אחת עברית. חשבתי לי לכת לבית ספר לאחיות, אבל הייתי צריכה לעזור בפרנסת משפחתי. רחמי של אבי הדיג לא הספיקו לקרובי. במקום ללכת לבית-הספר לאחיות, הלכתי לעבוד בבית החרושת לשימורים, ובערבים רציתי ללמוד עברית באולפן, לפחות.

אבל הייתי מאוהבת בו ועשיתי כל מה שביקש. הוא בא אלי בזמן הלימודים והפ-סקתי ללמוד לגמרי. בהתחלה היינו הולכים רק לקולנוע ו-